

8. Fra Gude Jensen af Stokkildhoved om Invalidunderstøttelse. (Indbragt den 13de Oktober 1891 af Folketingsmanden for Ringbøbing Amts 4de Valgkreds, N. Nielsen.)

I forrige Samling forelaa et lignende Andragende, der henvises til Finansministeren (se Tillæg B. Sp. 483—484), men af foranstaaende Skrivelse under Nr. II ses, at den fornøiede Overvejelse af det ikke har kunnet føre til en Forandring af det tidligere givne Afslag paa samme. Andrageren oplyser, at han ikke har været undertastet nogen Undersøgelse af den ny Invalideløse, og gentager derfor sit Andragende, da han føler sig forvisset om, at en fornøyet Undersøgelse vil føre til, at hans Invaliditet vil blive anerkendt og en Understøttelse tilstaaet ham.

Udvalget foreslaar Sagen henvist til Finansministeren.

9. Fra Kr. Larsen Nybo af Ørskov om forhøjet Invalidunderstøttelse. (Indbragt den 13de Oktober 1891 af Folketingsmanden for Ringbøbing Amts 4de Valgkreds, N. Nielsen.)

Andrageren bemærker, at han i 1889 har modtaget en Invalidunderstøttelse paa 90 Kr. aarlig paa Grund af den Indskrænkning i Arbejdsevne, der er paaført ham ved et Stadsaar 1849, og som har medført en Øjensvagthed, der i de senere Aar har forværret sig saaledes, at han ikke kan se at læse og kun med Mød kan færdes ude; da han paa et Andragende om forhøjet Understøttelse har faaet Afslag baade fra Invalidbestyrelsen og Finansministeren, fordi der intet som helst er fremkommet, der kunde føre til et andet Resultat end det, hvortil man var kommen ved Fastsættelsen af Understøttelsen i 1889, henvender han sig til Folketinget, for ved dets Bistand at faa sit Ønske opfyldt.

Udvalget gør ingen Indstilling.

10. Fra Husmand M. Pedersen af Nøraa om Pension. (Indbragt den 14de Oktober 1891 af Folketingsmanden for Ribe Amts 3dje Valgkreds, B. Sk.)

Andrageren forklarer, at han i Slaget ved Fredericia fik et Stadsaar i venstre Laar og laa paa Lazarettet i Bogense i ca. 3 Maaneder. Da han derefter atter meldte sig ved sin Afdeling, kunde han ikke udføre sin Tjeneste og kom paa Lazarettet i Fredericia, hvor han henlaa ca. 2 Maaneder, og hjemsendtes før Tiden til den 1ste Januar 1850. Da han til den Tid atter meldte sig til Tjeneste, var han ikke tjensteddygtig og blev derfor antagen som Oppasser. Men paa Foraaret d. A. kom han igen til at gøre Tjeneste, men var fritagen for enhver streng Øvelse; han forblev derefter ved sin Afdeling til Krigens Ophør 1851, skønt han ofte led meget af Saaret. Nu, da han er 65 Aar gammel, føler han det mere end i sin Ungdom, idet Saaret til sine Tider bryder op, og der flyder en blodig Vædske ud af det. Da han paa et Andragende til Invalidbestyrelsen har faaet Afslag, fordi Pensionens Følger efter de foreliggende Oplysninger ikke skønnes at have medført nogen væsentlig Indskrænkning i hans Erhvervsevne, ligesom det ogsaa ses, at Saaret ikke har foranlediget hans Kassation, men tilladt ham at tjene indtil Krigens Ophør i Februar 1851, og da han paa et Andragende til Finansministeren har modtaget det Svar, at man ikke ser sig i Stand til at bevilge det ansøgte, henvender han, der lever i smaa Aar, sig til Folketinget og andrager om, at det vil hjælpe ham til at erholde Pension.

Udvalget gør ingen Indstilling.